

FELSŐKRISZTINA

2010. Veni Sancte

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9., telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 6 és 7 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9–12, délután 1/25–1/26-ig

A köztársasági elnök is nálunk volt ministráns

Az Új Ember augusztus 20-i, ünnepi számába készítettem egész oldalas interjút Schmitt Pállal. Hivatalba lépését követő napon fogadott a Sándor-palotában. Hazánk első közjogi méltósága a beiktatási beszédében – többek között – keresztény gyökereink és a Szent István-i örökség fontosságát, alkotmányban történő megemlékezésének szükségességét hangsúlyozta. Így nem éreztem tolakodásnak, hogy megkérdezzem az elnököt, hogy milyen vallású, milyen családból származik, milyen nevelést kapott szüleitől.

Nem kis meglepetésemre a következőket tudtam meg: az 1942-ben született *Schmitt Pál* katolikus családból származik, szülei nagy gondot fordítottak gyermekeik vallásos nevelésére. Rendszeresen jártak vasárnaponként szentmisére, mégpedig a Felső-Krisztinába, mivel a Németvölgyi úton laktak. Étkezés előtt és után mindig imádkoztak, és a vasárnapi ebéd előtt az édesapa gyakran kikérdezte a Schmitt-gyerekeket, hogy mire emlékeznek a szentbeszédből. Olyan is előfordult, hogy azt kérte, németül mondják el, miről szólt a prédikáció. Schmitt Pál évekig ministrált is templomunkban, és az akkori énekkarnak is tagja volt.

A templom világában azóta is ott-hon érzi magát. Külföldön is gyakran beül egy-egy templomba, hogy félórát ott eltöltsön. Mostanában Máriaremetére jár misére, mindig ugyanoda ül a templomban. Amióta megválasztották köztársasági elnöknek, kisebb sor szokott kialakulni nála, mikor a Miatyánk után a békejobb nyújtás ideje jön el, mert sokan akarnak vele *paxolni*. Örül, hogy az emberek szeretettel veszik körül.

A napi evangélium olvasásával kezdődik számára a reggel. Van egy internetes szolgáltatás, amelyre még spanyolországi nagykövetségként iratkozott fel, és azóta mindennap megkapja elektronikus levélben az aznapi szentírási részt. Nem múlik el úgy nap, hogy el ne olvasná az egyház által aznapra rendelt evangéliumot. Ez az egyik biztos kapaszkodója az életben. Gyerekeinek és összes ismerősének ajánlja e módszert, illetve tovább is küldi számukra a reggel hatkor érkező szentírási részt. Nagyszerű ezzel kezdeni a napot,

mert így legalább néhány perces meditációban van része az embernek, mielőtt a mindennapi gondokkal, forgataggal szembe kell néznünk – mondta.

A kétszeres olimpiai bajnok köztársasági elnök tehát a Felső-Krisztina családjához tartozik, remélhetőleg feleségével meglátogat minket a következő plébániai táborunk alkalmából, és talán a reggeli tornát is egyszer hitvese, *Makray Katalin* vezényli majd a balinkai focipályán, és *Csiszér Éva* aznap kivételesen pihenhet...

Szerdahelyi Csongor

Bár a *Veni Sancte* „csak” az új tanév kezdete, mégis évről-évre plébániánk életében is megújulást, egyfajta újrakezdést jelent. Ma még – néhány napig –, ha találkozunk, a nyár élményeiről mesélünk egymásnak.

Plébániánk nyári élményei a templombúcsúval kezdődtek, amelyen Keresztelő Szent János mellett közösségünk 70 éves születésnapját is ünnepeltük. A jubileum méltó megünneplésének előkészítésében a hívek lelkesen, sokan, sok ötlettel és munkával vettek részt. Így természetes, hogy maga az ünnep is – amelyen a szentmisét *Takács Nándor* püspök úr mutatta be – meghitt és örömteli volt mindannyiunk számára.

Talán nem túlzás azt állítani, hogy az idei nyár legjelentősebb eseménye a plébániai tábor volt. *Márton* atya több éve ismételtén javasolta, hogy vágjunk bele. Nőgatása eredményeként a képviselők

Krónika

lőtestület elvállalta a tábor megszervezését és lebonyolítását. A plébánia életének első nyári táborra – minden félelmünk ellenére – nagyon jól sikerült. Az élményekről, eseményekről a későbbiekben bőven lesz szó, most csak köszönetet szeretnék mondani elsősorban *Márton* atyának a kezdeményezésért, valamint *Molnár Zsuzsánának*, *Tóth Zoltánnak*, *Csekő Imrénnek* és *Seidl Tibornénak*, mert az ő lelkes, áldozatos munkájuk nélkül ez a tábor nem jöhetett volna létre. De köszönet illeti a plébánia valamennyi közösségét (cserkészeket, ministránsokat, schólásokat, a karitász és az oltáregylet tagjait stb.) a programok lebonyolításáért, és minden résztvevőnek az aktív részvételért. Jó volt látni, hogy valamennyi táborlakó megtalálta nemcsak a számára kedves programot, de az épp aktuális tevé-

kenységet is, amivel segíthette, színesebbé tehetette a táboreletet.

A pihenés után a Szentlélek kegyelmét kérve kezdjük meg a következő tanévet. Minden közösségnek szüksége van a megújulásra. Jó lenne, ha egyházközségünk minden csoportja kitűzne, megfogalmazna magának olyan célt, feladatot, amellyel saját, de az egész plébániai közösség lelki–testi épülését is elősegítheti. Ilyen cél lehet például – mint ahogy *Márton* atya is szorgalmazta minapi homíliájában – a hitünkben való ismereteink bővítése, a plébániai hitoktatás erősítése minden korosztály esetében. De az is cél, hogy közösségeinket nyitottabbá tegyük, igyekezzünk minél több embert megszólítani, közösségi életünkbe bevonni. Ezt elősegítendő, rövidesen kitesszük a hirdetőablakra meglévő közösségeink listáját, elérhetőségeiket.

Béres György

Jövőre is lesz tábor

A plébánia képviselő testülete szeptember 17-én ülést tartott, melyen többek értékelték a plébánia hetvenedik évfordulójához kapcsolódó eseményeket, a plébániai tábort és szó esett az előttünk álló feladatokról is.

Az ülés elején a templombúcsúról és a plébánia 70. évfordulója alkalmából történt eseményekről szólt *Györgydeák Márton* plébános. Az ünnepi szentmise főcelebránsa *Takács Nándor* nyugalmazott székesfehérvári püspök volt. A búcsút megelőző lelkigyakorlatot *Molnár Béla* atya tartotta. Átalakult a szentély. A régi székek helyébe a környezettel összeillő, egységes stánum került. Új Keresztelő Szent János-szobor készült, alkotója *Szmrecsányi Boldizsár*. A szobor szép kivitelű, a hívek többségének is tetszik. Elkészült a plébániaépület külső és bel-

ső felújítása, illetve a kert járóburoklat cseréje. A *Felsőkrisztina* című lap jubileumi különszáma az eltelt tíz év legfontosabb történéseit ismertette. Tíz év alatt kb. 400 urnahely kelt el, még kb. ugyanennyi szabad hely van az urnatemetőben.

A plébánia első közös tábora mindenki szerint jól sikerült, köszönet érte a szervezőknek. A testület úgy döntött, hogy jövőre is megrendezzük a tábort.

A képviselő testület megbízásának utolsó éve kezdődik. Az új testület megválasztásának első lépése a jelöltekre való ajánlás. A következő testület létszáma kisebb lesz a mostaninál, mivel az országgyűlés is karcsúsítja – mondta viccesen a plébános úr.

Az elkövetkező időszak tervei kapcsán *Marosi Gabriella*, a műszaki bizottság tagja a meglévő épüle-

tek alapos állagfelmérését tartja szükségesnek. A kerítés építését mindenki szorgalmazta. A plébános úr a templom tetőzetének javítását nevezte meg első feladatnak, mivel több helyen beázik az épület. A hozzászólások után a testület egyhangúlag támogatta, hogy jövőre a templom külső felújítása kezdődjön meg.

Kovács Ádám

A plébániai táborról élménybeszámolót tartunk két alkalommal. Először október 12-én, kedden 18.30-kor a felnőtt hittan keretében, majd október 16-án, szombaton 16 órakor.

*Ministráns találkozó Rómában**Megremegtek a Vatikán falai*

Egy augusztusi szombaton indultunk el, és másnap hajnalban már Róma egyik kertvárosának strandján találtuk magunkat, ahol a tengerben megfürödhettünk. A 17 órás buszút alatt bőven volt időnk megismerkedni az egyházmegye más plébániáinak ministránsaival. Az ismerkedés után – és persze azután, hogy a tengerben csobbantunk egy jót – nem vesztettük az időt, hisz Róma rengeteg látnivalót kínál. A szállás elfoglalása előtt például egy őskeresztény katakombát tekinthettünk meg, de a további napokban sem szenvedtünk hiányt az érdekességekben: láttuk a Colosseumot, a Circo Massimót, jártunk a Forro Romanón, de nem maradt ki a

Nyáron sincs szünet az oltárszolgálatban

Sok helyen jártam a szünetben, de szinte nem volt olyan, hogy ne ministráltam volna. Nyár elején a schola táborban is alkalmas volt a ministrálásra. Mindennap misén vettünk részt, így amikor lehetett, vállaltam a szolgálatot az oltárnál. Szentlászlóra látogattunk családommal július 24-én. Szombati érkezésünk lehetővé tette, hogy vasárnap ministrálni tudjak ezen a helyen is. Nyitrán Szent László király halálára emlékeztek július 30-án. Felémelő érzés volt, hogy ezen a szentmisén részt vehettem családommal, és *Varga Lajos* váci segédpüspök úr mellett ministrálhattam. Balatonbogláron nyaraltunk augusztusban. A plébános atya itt is örömmel vette, hogy segítségére voltam a szentmisén. Nagyon örülök, hogy az otthontól távol is tudtam szolgálatot teljesíteni az oltárnál.

Tóthpál Balázs

Fontana di Trevi és a Vatikáni Múzeum sem. Képtelenség lenne mindet felsorolni.

A városban rengeteg ministránssal találkoztunk, akiket a közös nyakkendőről ismerhettünk meg, és így – mivel országonként különböző színű nyakkendőt kaptak az ide érkezők –, ha magyarokat láttunk, rögtön felismertük őket. Egyik este a tömegdek – hatvanezer – ministráns együtt énekelt a Szent Péter téren. Másnap a pápát is ott fogadtuk, aki helikopterrel érkezett Castel Gandolfo-i nyári rezidenciájából. Legnagyobb élményem az volt, hogy két-három méterről láthattam a Szentatyát, aki a pápamo-billal járta körbe a teret, és köszöntött minket, ministránsokat. A németek – akik körülbelül negyvenezeren voltak – „Benedetto” kiáltásaitól megremegtek a Vatikán falai. Benedek pápa többek közt magyarul is szólt a megjelentekhez: üdvözölt minket, és kívánta, hogy az oltárszolgálat során kerüljünk minél közelebb Krisztushoz, majd áldását adta ránk.

A találkozó végeztével a téren a ministránsok gyorsan szétszéledtek, azonban még egy-két napig jó eséllyel összefuthattunk a többiekkel a városban. Nem meglelhettünk például a németektől sem, akik nyakkendőiket állandóan a mieinkre szerették volna elcserélni, és voltak egyesek, akik még pénzt is felkínáltak a narancsszínű kendőkért. A találkozó után megnéztük a Scala Santát, vagyis a Szent Lépcsőt, végigjártuk a hét templom zárandokút nagy részét, és még egy közös magyar misén is részt vehettünk egy római bazilikában.

Gyors lábon rohant az idő Rómában, és hamar elérkeztünk az utolsó naphoz. Csütörtök este újra beültünk a buszokba, és másnap délután már Budapesten is voltunk, ahol közös imádság és az élmények rövid felidézése után búcsúztunk egymástól. Hálás vagyok, hogy eljuthattam az Örök Városba, sok új barátot szereztem és együtt lehettem rengeteg nemzet, rengeteg ministránsával. Talán a legjobb nyári élményem volt.

Tóth Ágoston

Ministráns hadak lepték el a Szent Péter teret

Táborunk mottója szerint „Jó a testvéreknek együtt lenni” (133. Zsoltár). A tábor után elmondhatjuk, hogy valóban jó volt együtt lenni. Mivel első táborunkat szerveztük, nem tűztünk ki irreálisan nagy célokat. Csak annyit szeretünk volna, hogy a közösség tagjai kicsit közelebb kerüljenek egymáshoz, mindenki ismerjen meg néhány új családod, találjon új barátot, kedves ismerőst.

Már a szervezés legelején kiderült, hogy nagyon nagy igény van a közösségi életre. Ezt bizonyítja az is, hogy többen már a környező templomok táborain, szervezett utazásain vettek eddig részt, ezért ezt a kezdeményezést örömmel fogadták: „Végre nálunk is elindul valami!” Jó lenne, ha ez valóban az első lépés lenne, és nem torpannánk meg, lenne év közben is folytatás. Sajnálom, hogy a fórumbeszélgetéseken nem jutott idő arra, hogy megbeszéljük, mire volna igény a közösségben, ki milyen programon venne részt szívesen, volna-e olyan vállalkozó szellemű, szervezőkészséggel rendelkező tagja a közösségnek, aki év közben is összefogna egy-egy programot, egy-egy kirándulást a környékre, egy bográcsozást, egy kerékpáros túrát, egy kézműves délutánt vagy hasonlókat. De ez pótolható! Itthon is lehet szervezni ilyen beszélgetéseket, lehet jelentkezni az ötletekkel.

A szálláshely foglalása miatt korán kellett jelentkezni a táborra, ami sokaknak komoly nehézséget jelentett, sem a munkahelyi kötelezettségeket, sem az iskolai vizsgák időpontját nem lehetett előre látni, de mindezek ellenére viszonylag gyorsan összejött az elképzelt 150 fős létszám. A kedvezőtlen időjárás, a sok eső, vihar miatt az idősebbek közül többen visszarettentek, sajnos sok betegség is közbejött, így meglehető-

Jó volt együtt lenni

sen sok jelentkező lépett vissza. De mindig volt új jelentkező, több család csak az utolsó hetekben tudott úgy dönteni, hogy vállalja a táborot kicsi gyermekekkel is – köszönet érte a lelkes hitoktatóknak, akik biztatták a családokat –, így 148 fővel, ajándék szép időben indulhatott a tábor.

Mint utóbb kiderült, voltak olyanok is, akik tudták, kicsi az esélye, hogy el tudnak jönni, de jelentkeztek, be is fizették a részvételi díjat és nem is kérték vissza, ezzel akarták támogatni a tábor sikerét. Kedves a gondolat, de nem ideális a megoldás. Jó lenne továbbgondolni, esetleg a következő tábor előtt egy *táborperselyt* nyitni, ezzel is elősegíteni, hogy anyagi okok miatt senki ne maradjon ki a közös programból.

Ebben az évben *Márton* atya az önkormányzattól kapott támogatást majdnem teljes mértékben a tábor rendelkezésére bocsátotta, ami lehetővé tette, hogy a nagycsaládok és a támogatást igénylőknek mérsékelni tudjuk a részvételi költségeit. Őszintén meg kell azonban mondani, hogy ebben a kérdésben nem volt könnyű dolgunk, és nem is vagyunk benne teljesen biztosak, hogy minden esetben helyesen jártunk el. Sajnos úgy éreztük, hogy sokan szemérmességből nem merték a kérdőíven megjelölni a támogatás kérését, bár a tényleges anyagi helyzetét senkinek nem ismertük. Mivel a szálláshelyekért ma már mindenhol sokat kell fizetni, a legtakarékosabb tervezés ellenére is egy nagycsaládnak a költsége jelentős összeget tett ki, ezért döntöttünk úgy, hogy a nagycsaládok kérés nélkül is kapnak támogatást. A részvételi díj támogatásán felül *Márton* atya vállalta a külön busz költségeit, az újonnan vett sport-

szerek, a kézműves foglalkozások alapanyagainak árát és a táncház művészeinek tiszteletdíját is.

A táborot értékelő visszajelzések között volt, aki jelezte, hogy túl sokféle kézműves program volt. Való igaz, sok alapanyag meg is maradt, de a tábor előtti hetekben olyan rossz idő volt, annyi eső esett, hogy attól féltünk, kirándulós, sportos terveink helyett folyamatos elfoglaltságot kell majd biztosítani a közösségi termekben. Hála a Jóistennek, eső nem mosta el a szabadtéri programokat, ezért a kézműves foglalkozásoknak a szerepe háttérbe szorult. Az anyagok azonban nem romlandók, kiváló lehetőséget adnak újabb együttlétekre.

Az előkészítés során a szálláshelyek elosztása volt a feladatom. Tekintettel arra, hogy a szállások színvonala nem volt egységes, nem kis aggodalommal kezdtem hozzá. A nagy fluktuáció miatt többször kellett változtatni a beosztáson, de igaz keresztényi hozzáállással, teljes megértéssel és türelemmel elfogadta mindenki a rendezőelvet. Nagyon köszönöm mindenkinek, hogy így megkönnyítették munkámat.

Hasonlóan pozitív élmény volt a tábori *közös munka* kérdése is. Bár fel lehetett iratkozni a feladatokra, de a gyakorlatban soha nem kellett elővenni a papírt és keresni, hogy kinek is kellene most mosogatni vagy kenyereket kenni. Mindig volt elegendő önkéntes. Tudjuk, hogy nem volt hibátlan a szervezés, de ez is hozzásegített ahhoz az élményhez, hogy csupa jóakarátú, megértő barát vesz körül minket. A hibák nem okoztak jelentős feszültségeket. Reményeink szerint elindult valami a közösségépítés térére, a feladat *csak* annyi, hogy ne álljunk meg, folytassuk a megkezdett utat.

Molnár Zsuzsa

Feladatot kaptam

Már nagyon régen, évek óta érlelődött sok emberben: de jó lenne, ha plébániánk közössége is meg tudna szervezni, részt tudna venni egy nyári közös, több napos együttléten. Idén végre sikerült időpontot, helyszínt találni, sikerült résztvevőket toborozni, és a tábor mottójának szánt zsoltár-részlet megvalósult: jó volt a testvéreknek együtt lenni!

Tavasszal, amikor néhány szervezőtársammal először jártam Balinkán, a tábor még másképp festett. A gyönyörű környezetben lévő helyszín tavasszal még kihalt és élettelen volt. Hogy fogjuk elosztani a szállást, a faházakat? Hogyan oldjuk meg az étkezést? Hányan fognak valójában jelentkezni és eljönni? Még semmit nem tudtunk.

A május jó pár táborszervező megbeszélést hozott, és én a munkám miatt szinte majdnem mindig elkéstem néhány percet. Aztán egyszer azt éreztem: társaim megvártak. Nem kezdték el a megbeszélést, számítottak rám. Számítanak rám, csinálnom kell. Feladatot kaptam, tennem kell a dolgomat. Nagyon jól kiegészítettük egymást. Már több mint 120 jelentkezőnél tartottunk, úgy éreztem, megmozdult valami!

A tábor előtti este végig szakadt az eső. Azokra gondoltam, akik a sátrazást választották... Este 9 után levelet kapok: olvasatlanul is „tudom”, hogy mi áll benne: valaki lemondja, megbetegedett, közbejött valami, sajnálja... Aztán rá kell döbbenem, hogy milyen kishitű vagyok. Csak azért írt valaki, hogy közölje, mennyire várja már az együttléte!

Több mint 150 ember: kicsi és nagy, fiatal és lélekben fiatal, egyedül résztvevő általános iskolás és nagycsaládos, ministráns és nagyapa, plébániai karitászos és cserkész. Ez a sokszínűség megmarad végig, hisz ilyenek vagyunk.

A konyha megfelelkezik a két cukorbetegről és a lisztérzékeny társunkról, ez nagyon kellemetlen.

Kirándulás, sportverseny, kézműves foglalkozás és ólom katonáöntés. Nem tudom felsorolni mi minden volt, és tudom, hogy még nagyon sok minden lehetett volna. A legfontosabb: a reggeli szentmisekben, a taizéi imaórán, a Gajavölgyben a szellőben: ott az Isten!

Az utolsó este a tábortűznél odajön hozzám egy kislány. Kiváló műsorszámok követik egymást, és ő is hozzá akar járulni a szórakoztatáshoz, szerepelni szeretne. „Mit tudsz? – kérdezem. – Tudok furulyázni!” Bátran kiállt, és szépen eljátssza a kis dallamot, hozzátette a táborhoz a saját részét!

Vasárnap a szentmise után összekapaszkodik száz kéz. Eljött a búcsúzás pillanata. „Szer-vusz-tok!” – mondjuk egyszerre, és erről egy kép is készül: fotósunk az orrával exponálta! Vége a tábornak. Jó (volt) a testvéreknek együtt lenni!

Tóth Zoltán

Visszavágyunk Balinkára

A tábori kérdőívek kiértékelése

A válaszadók 86%-a szerint a plébániai tábor jól sikerült. Persze mindig akad változtatni, javítani való, megfontolandó szempontok, ezért is vártuk nagy érdeklődéssel a válaszokat. 37 kérdőív érkezett vissza, ez a szám azonban a résztvevő családtagokkal együtt összesen 100 főt érintett, tehát a 148 táborozó 67%-ának a véleményét ismerhettük meg.

MENNYIRE VOLTÁL ELÉGEDETT A TÁBOR IDŐTARTAMÁVAL (4 ÉJSZAKA)?		MENNYIRE VOLTÁL ELÉGEDETT A SAJÁT KÉSZÍTÉSŰ REGGELIKKEL?		A TÁBORI KÖLTSÉGEKET TEKINTVE:	
rövid volt	1 3%	elégedetlen	0 0%	túl sokba került	0 0%
megfelelő volt	34 92%	éppen megfelelő	0 0%	elfogadható volt	34 92%
túl hosszú volt	1 3%	jó	16 43%	fizettem volna többet is	2 5%
egyéb	1 3%	kiváló	18 49%	egyéb	1 3%
		egyéb	3 8%		
MENNYIRE VOLTÁL ELÉGEDETT A TÖLGYES TÁBOR HELYSZÍNÉVEL?		MENNYIRE VOLTÁL ELÉGEDETT A RENDELT MELEG ÉTELEKKEL?		RÉSzt VENNÉL-E ÚJRA RAJTA?	
elégedetlen	0 0%	elégedetlen	1 3%	nem vennék részt	1 3%
éppen megfelelő	4 11%	éppen megfelelő	1 3%	nem tudom	3 8%
jó	22 59%	jó	13 35%	részt vennék	32 86%
kiváló	9 24%	kiváló	20 54%	egyéb	1 3%
Egyéb	2 5%	egyéb	2 5%		

A számok magukért beszélnek. A tábor időtartamát, a helyszínül szolgáló Balinkát többségében jónak tartották, megfelelőnek ítélték az ellátást és elfogadhatónak a költségeket. Nagyobb volt a vélemények eltérése a szöveges válaszok esetében.

Melyik program volt megítélésed szerint a legjobb?

A tábor legsikeresebb programjainak a kirándulások bizonyultak, elsősorban a csókakői várhoz, de sokan említették meg a Gajavölgyben tett túrát is. Néhányan vetettek föl a csókakőivel kapcsolatban jogos kifogásokat: a kisgyerekeseknek hosszú volt a táv, sok volt a betonúton történő gyaloglás, a visszaszállítás pedig csak autósaink spontán segítőkészsége révén oldódott meg, de így is – vagy éppen ezekért – jó emlékű esemény lett belőle.

Két olyan program volt, amelyek kedveltsége és elutasíthatósága feltehetően korosztályok szerint alakult. Az egyik *Alberti Árpád* atya énekes estje, amely az idősebbek számára nagyon értékes és kedves alkalom volt, a fiatalokat azonban nem tudta megszólítani. Nagyjából egyforma arányban ítélték a legjobb programnak és a legkevésbé sikeresnek is.

A másik ilyen eredményt elérő program a cserkészek által szervezett akadályverseny volt. A tetszési indexe a második helyre emelte, viszont ezt nevezték meg legtöbbször a legkevésbé sikerültnek is. Ügyes volt a csapatbeosztás, minden csoportba került minden korosztályból, azonban – valószínűleg az információhiány volt az oka – valamennyi feladat a 15–25 éveseknek szólt, miközben a résztvevők életkora 3-tól 75 éves korig terjedt. A feladatok jó része határesetet jelentett az értelmes

próbatétel és a szívatás között. Idézet egy véleményből: „Segít megítélni egy feladat emberhez méltó voltát, ha azt is beleveszik, hogy az állomásvezető a versenyzők előtt végrehajtja”.

A tábortűz maradandó emléket jelentett, persze a jövőben mind műsorát, mind énekeit lehet körültekintőbben előkészíteni, és megfontolásra érdemes, hogy ne csak egyszeri program legyen a tábor folyamán.

A tetszési sorban a sportversenyek következnek azzal a tanulsággal, hogy a legkisebbek is szeretnének részt venni rajta, hozzájuk mért feladatokkal. Sikeresek és népszerűek voltak a kézműves foglalkozások, melyek közül többen is kiemelték az ólomkatona öntést és festést. A táncművészet (érdekes módon a fiatalok távol maradtak ettől), a vetélkedő, a babaklub és a reggeli torna is több szavazatot kapott.

A fórumbeszélgetések látogatók voltak, a kérdőíveken jelezték, hogy igény lenne az évközi folytatásukra, a módját azonban ki kell találni éppúgy, mint a tábor kereteibe való beillesztésüket. Végül egy másik aspektusa a programoknak: sokan a tábor élményeként említették meg az egyik este tartott taize-i imádságot és a reggeli szentmisétet.

*Melyik program volt megíté-
sed szerint a legkevésbé sikeres?*

A tetszés–nemtetszés kapcsolódása miatt ez voltaképpen már az előző kérdésnél megválaszolásra került. A kérdésre a választ legjobban ez az idézet adja meg: „Nem volt olyan, ami igazán rossz lett volna, de jobban kellene gondoskodni a különböző korosztályok eltérő szórakoztatásáról”.

Mit hiányoltál leginkább a táborból?

Ismerkedést jobban támogató, közösségépítő, játékos programokat; lelki programokat: beszélgetést kiscsoportokban, közös esti imát; a különböző korosztályok/közösségek bemutatkozási lehetőségeit; több esti, színes programot; Márton atyával a személyes beszélgetés lehetőségét; több programot a fiataloknak; az alvásidőt; a bográcsozást; jobb információt a napi programokról; nincs hiányérzetem a táborral kap-

csolatban, én örültem annak, amit kínált; így volt jó.

Mi volt az, ami felesleges volt?

A programok gyakran egymás alternatívájaként fogalmazódtak meg, így nem éreztem feleslegesnek semmit; mivel szinte minden program fakultatív volt, nem tudok ilyet; nem volt felesleges program, mind jó ötlet volt; hétkor felkelni, miközben csak nyolckor volt a szentmise.

Mi az, amit másképpen szerveztél volna?

A tábor szervezői számára ennél a kérdésnél derült ki leginkább, hogy mennyire különbözők az elvárások, és mennyire kerülni kell(ene) minden kötöttséget. A tábor szervezésével kapcsolatos javaslatok: az időpont szélesebb körű egyeztetése (tanároknak, egyetemistáknak még nem jó a június vége), nem kellene előírni a teljes időtartamú részvételt, több előzetes információ, többek bevonása az előkészítésbe, a programszervezésbe, több nyitottság az egyéni ötletek felé az előzetes szervezésben. A tábor időbeosztásához: a reggeli menürend szűkebbre szabása, szentmise ½8-kor, reggeli ¼9-kor; a vacsora későbbre tétele 8-ra vagy fél 9-re.

Volt, aki nem tartotta szerencsésnek a közös programok erőltetett szervezését azzal az elvárás-

sal, hogy mindenki részt vegyen rajtuk; több lehetett volna a fiataloknak szóló program (bár a válaszadó megjegyezte, hogy ezt maguknak kellett volna megszervezniük); jó lett volna több sportprogram, kis létszámú csoportok kirándulás variációi, a kisgyerekes családoknak külön sétát, kirándulást lehetett volna szervezni; és egy megfontolandó javaslat: valahogy későbbre kellett volna tenni a reggeli tornát.

Egyéb javaslatok

Örömünkre ennél a pontnál szinte valamennyien elismerésüket és köszönetüket fejezték ki a szervezőknek és a lebonyolításban közreműködőknek. Három idézet, melyek talán a legtöbbet mondanak: „Jó volt, köszönjük a lelkes és ügyes szervezést! Igazából, mint-hogy ilyen sok és különböző korú ember számára nagyon nehéz jó tábor szervezni, kicsit meglepődtem, milyen jól szervezett volt minden.” „Külön szívet–lelket gyönyörködtető volt tábori templomunk díszítése.” „Meghívhatjuk határon túli barátainkat is a jövő évi táborba?”

Köszönjük a tartalmas, továbbgondolásra érdemes véleményeket, természetesen amelyek – helyszűke miatt – nem szerepelnek az összefoglalóban, azokat is éppúgy figyelembe vesszük.

Lukách Kriszta

Az éneklő egyház ismét a Szepességben

A tavalyi út sikerén felbuzdulva templomunk énekkara plébániai közösségünk néhány tagjának, barátoknak és ismerősöknek kíséretében augusztus 18–22. között ismét a Szepességbe látogatott.

Alkalmunk volt pótolni annak a sok-sok látnivalónak a megtekintését, melyek egy évvel korábban már nem fértek be a programunkba, illetve ezúttal is sikerült sok mindent magunkba szívni a Szent Korona védelme alatt egykor együtt élő népek alkotta, szebbnél-szebb világi és egyházi műemlékekkel, természeti és néprajzi kincsekkel teli vidék kivételes gazdagságából.

Bár most inkább a természeti szépségek fölkeresésén volt a hangsúly – dobsinai jégbarlang, tengerszem Felsőzúgón, tutajozás a Dunajecen, a már-már „nyaktörő”, tüdőt-térdet nagyon igénybevevő kirándulás a szuhabélai víz-esések mentén –, s jóval kevesebb templomot és egyházművészeti remeket láttunk, mint tavaly, utunk zárószakasza jellegén nem esett csorba, nem utolsó sorban *Szpisják PéterPál* kapucinus atya lelki vezetésének, a napi szentmisének és az esténként közösen elmondott kompletóriumnak köszönhetően. Ráadásul szálláshelyünk, az amúgy csak filiaként működő Dénesfalva templomában is volt alkalmunk saját szervezésben szentmisét tartani, melyen a helybéli szlovák sekrestyés ministrált. Az áldozati cselekményt gyakorlatlan követő szolgálata egyértelmű bizonyítéka volt a katolicizmus egyetemességének. Az úrfelmutatást kísérő „szakszerű” csengetése eszembe is juttatta azt a több mint ötven éve (tehát még a zsinat előtt) hallott viccet, mely szerint a paraszt bácsi Bécsből hazatérve örömmel újságolta, hogy ott is magyarul miséznek, hiszen a pap

ott is azt mondta, hogy *dominusz vobiszcum*. Egyébként mikor az *Éneklő Egyházzal* és a kottás mappával a kezünkben, vagy akár csak úgy, a saját örömeinkre és gyönyörűségünkre az arra alkalmas helyeken (templomokban, középkori boltíves termekben) rázendítettünk, a kirándulók–nézelődők megtapsoltak minket. Bizonyára nem csak nekünk volt nagy élmény, mikor az ólubló skanzen görög katolikus fatemplomában az ikonosztáz előtt elénekelhettük egyik legkedvesebb egyházi énekünket, az ortodox lelkesítést felidéző *Örülj Szent Szűzet*.

Hitünk európai keresztény gyökereit, népeket, nemzeteket, tájakat egybe fogó egyetemességét különösen Podolinban volt alkalmunk megtapasztalni. A történelmi Magyarország területén ebben a Lengyelországnak elzálogosított szász városban telepedett meg ugyanis 1642-ben a piarista rend, melynek első iskoláit a spanyolországi születésű Kalazanci Szent József Rómában és Itáliában hozta létre. Az iskolahálózat Morvaország felé bővült, ahonnan aztán, mikor a svéd csapatok a harmincéves háború vége felé Olmützbe betörték, a szerzetes tanárok kénytelenek voltak tovább menekülni: Bécsbe, Varsóba és

Podolinba. Ebben a százok (cip-szerek) által benépesített szepességi kis városban úgyszólván a teljes művelt Európa képviseltette volt: tiroli, német, spanyol, olasz, később lengyel, szlovák, szász és magyar nemzetiségű rendtagok az akkori európai tanintézetekben általánosan alkalmazott magas szintű tankönyvekből tanították a lengyel, szász, szlovák és magyar diákokat. Lengyelország felé menekülve itt szállt meg *Rákóczi Ferenc*, itt tanult *Krúdy Gyula*, de a tudós matematikus *Petzval József* is (a szülővárosában, Szepesbélán látható, róla elnevezett fotográfiai múzeumot nagy érdeklődéssel végig is néztük).

Az utolsó nap, útban hazafelé a „vasárnapi misehallgatási kötelezettségnek” a Milaj határában egy szántó közepén álló templomrom tövében tettünk eleget. Szokatlan környezet talán, amelyben a külső szemlélő nem lát mást, mint romantikus–nosztalgikus hangulatú érdekességet. De számunkra, akik ott voltunk, az alig megfogalmazható öröm feletti hála kifejeződését, jelentette, melyet a lelki-szellemi gazdagodást és a természet szépségeiben való feloldódást eredményező tartalmas együttléttel felett éreztünk.

Szende Ákos

Tutajozás a Dunajecen

Schola tábora

Táborunk helyszíne idén is – immár harmadszor – Péliföldszentkereszt, a szalézi rendház volt. A házhoz óriási, bekerített park is tartozik, hintával, foci- és kosárlabda pályákkal. Vendéglátóink elkényeztettek minket, kitűnő ellátásban részesítve a fejlődő szervezeteket.

A tábor ez évi vezérgondolata Boldogasszony személye, az egyházban elfoglalt szerepe és helye, valamint az egyes Mária-ünnepekhez köthető népszokások voltak. A szokásos *család rendszerben* – egy nagyobb, felelősséggel bíró fiatalhoz több kicsi tartozik – már az indulás előtt felkészültek a csoportok egy-egy általuk választott témából. Idén egy új generációból – a 14–15 éves korosztályból – kerültek ki a családfők (*Gerencsér Panni, Laber Fruzszi, Szerdabehlyi Zsuzsi* és *Tóthpál Balázs*), akik e felelősségteljes feladatot nagy szorgalommal, gondossággal végezték. Volt Gyertyaszentelő, Gyümölcsoltó, Sarlós- és Havasboldogasszony-család is. Izgalmas volt e fogalmakat tisztázni, megkeresni liturgikus értelmüket és egy a csoport által kitalált történetben előadni. Az előadások bővelkedtek meglepetésekben. Például Erzsébet és Zakariás jelenete, *Szakács Luca* és *Müller Ferike* előadásában, vagy a hatalmas, életszerű hóesés a teremben, vagy az újabb hangvételi (rappes) előadásmód. A drámajátékot színházi munkában jártas, hozzáértő zsűri értékelt. Hogy a képzőművészet se maradjon ki, minden család egy-egy képet is készített saját névadójának ünnepéről, melyet hamarosan a plébánián is láthatunk majd.

Délelőttönként énekpróbákat tartottunk. Ez évben egy 12. századi liturgikus drámát, a Dániel-játékot kezdtük tanulni, melyhez később majd felnőtt szólisták is csatlakoznak. Emellett megtanultuk fejből a *Te Deumot* és több más, az év során

később elhangzó éneket. Az imádság átszötte a napunkat: laudes és kompletórium volt a két pillér, melyre felfűztük együttlétünket. Naponta más-más család készült fel az aznapi szentmisén való énekes szolgálatra, melyet ezúttal nem a kórusvezető, hanem a kijelölt családfő irányított.

Számos vetélkedő tarkította a programot, villámkérdések és más fejtörők formájában. Az elmaradhatatlan Ki-mit-tud? vetélkedőn bűvész trükkök, mulatságos jelenetek, szólószámok mellett a *férfikar* debütálására is sor került, a legifjabb Müller Ferenc vezetésével.

A nagy melegre tekintettel az esztergomi strandra is ellátogattunk. Mivel éppen táborozásunk alatt zajlott a futball világbajnokság, megrendeztük saját, házi schola-focibajnokságunkat két fordulóban. Szintén két fordulót játszottunk a közkedvelt számháborúból is, bár az ideai szünyog invázió nem kedvezett az erdei túráknak. Az utolsó estét táncházzal zártuk, ahol mindenki kimulathatta magából a hét fáradalmait, egy hozzáértő kórustársunk – *Seidl Anita* – vezetésével.

Vasárnap szentmisével, majd a konyhás nénik minden szeretetével készített rétesrel koronázott ebéddel zártuk a hetet.

Tőkés Tünde

Boldogasszony világbajnokság

Idén a schola ismét Péliföldszentkeresztre utazott. A tábor Boldogasszony és a foci világbajnokság jegyében telt. Gyertyaszentelő, Gyümölcsoltó, Sarlós- és Havasboldogasszony segítette a családokat. A foci mellett az oltárszolgálatban, éneklésben, hittan tudásban, színjátásban és rajztudásban mértük össze erőnket és gyarapítottuk ismereteinket.

Most sem maradhatott el a kirándulás és a számháború, bár sokáig úgy nézet ki, hogy a szünyogok nyerik a csatákat. *Tünde* néni jó szíve és bátorsága a mi akaratunkkal az esztergomi élményfürdőben találkozott. Ezt a társaság elsöprő többséggel hagyományteremtő programmá nyilvánította.

A felnőttek szigorú szobarendet írtak elő, és aki megfelelt a követelményeknek, az esti meccsre nyerhetett egy-egy félidőnyi „nézést”.

A szállás és az ellátás kitűnő volt, mint mindig, és a hóesés(!) ellenére is gyönyörű volt az idő. Nemcsak jól éreztük magunkat, de sokat is tanultunk: kicsik és nagyok most már fejből fújjuk: Téged Isten dicsérünk...

Müller Réka

Énekkarosok a stégen

Mi van Amerikában?

Buffaloból jelentkezem, New York állam észak-keleti csücskéből; itt van a kanadai határ, a Nagy-tavak és a Niagara is. Két éves üzleti-tanulmányi ösztöndíjat kaptam a *Calasanctius Training Program* (CTP) nevű alapítványtól, így hát kezdem rögtön az ajánlással: ez az ösztöndíj kifejezetten keresztény, üzleti érdeklődéssel rendelkező, már diplomával rendelkező fiataloknak biztosít Buffalóban és környékén tandíjmentességet számos egyetemen. Akit érdekel, *googlizza meg!* Aki pedig máris (sajnos jogosan) azon aggódik, hogy a fiatalok elhagyják az országot, nyugodjon meg: az ösztöndíj elnyerésének egyik feltétele a nyilatkozat aláírása, mely szerint az ösztöndíjasnak szándékában áll visszatérni Magyarországra, és a haza érdekében kamatoztatni a tudását és a kapcsolatait.

Mi van Amerikában? Nagyon sok minden. Ezt leginkább hallomásból tudom, ám egy-két dolgot már én is láttam, és ami érdekes vagy esetleg mintáértékű és megszívlelendő, azt leírom.

Churchill jegyezte meg egyszer a rá jellemző humorral, hogy „az amerikaiak mindig megtalálják a legjobb megoldást, miután kipróbálták az összes többit”. És valóban néhány dolog példaértékű ebben az országban, miközben természetesen sok mindenben lehetne azért mit javítani. Megfigyeltem például, hogy itt nagy becsülete van a munkának és a munkásnak is. A buszsofőr és a konyhás néni egyaránt olyan méltósággal végzi a dolgát, mintha az egész rendszer összeomlana, ha ő nem lenne a helyén; a többiek pedig, akiket kiszolgálják, a keresztnevükön szólítják őket, és mosolyogva kérdeznek vagy kérnek. Érdekes volt tapasztalni, hogy a messze földön híres amerikai *mosoly-kultúra* nem annyira üres,

mint Közép-Európában fölényeskedve hinni szokás.

Amerikát úgy helyes szerintem elképzelni, mint hatékony gépezetet, melyben a legfontosabb az, hogy mindenki a helyén legyen. Senki nem csinál igazán sokat, senkitől nem várják, hogy kiemelkedő teljesítményt nyújtson, azt viszont igen, hogy a saját feladatát komolyan vegye. Az átlagos tehetséggel megáldott magyar itt joggal érezheti magányos zseninek magát, ám mi tagadás: mint csapattól, Amerikától volna mit tanulnunk.

További érdekesség, hogy Amerika olcsó, ami az élelmiszert, a ruházkodást és az elektronikai árucikkeket illeti. Nyugat-Európával ellentétben tehát az eleve magas fizetéseket itt nem követik a magas árak.

Mióta itt vagyok, újra kellett tanulnom a tolerancia szó jelentését, ugyanis itt a tolerancia nemcsak a melegeknek jár, hanem a nyíltan vallásos embernek is. A *magánügy* itt nem azt jelenti, hogy „ne beszélj róla, senki nem kíváncsi rá”, hanem azt, hogy „mondj, amit akarsz, senki nem fog beleszólni, mit csinálj másképp”. Noha mi, katolikusok nem gondoljuk, hogy a vallás magánügy volna, mégis ez érdekes kulturális jelenség.

Az egyetem épületében felekezeti-független imaszoba és katolikus templom is található. Igaz, a hétköznapi misén a közelben lakó apácákon kívül csak én szoktam ott lenni. Ennek ellenére az egyetemi lelkésztől remek prédikációkat hallunk. Meg is említenék egy emlékezetes prédikációt, mely (sokunk számára bizonyosan) a legkevésbé emlékezetes evangéliumi szakaszhoz kapcsolódik: a Jézus felmenőit felsoroló evangéliumi szakaszhoz.

Az atya kifejtette, hogy az egyház hitét manapság a *Da Vinci-kód* című könyv által is terjesztett *gnosztikus* nézetek fenyegetik leginkább. E nézet szerint az egyház eltitkolja az *eredeti* evangéliumokat (Támás, Júdás, Mária Magdolna evangéliumait), melyek alátámasztják, hogy Jézus nem Isten, hanem csupán bölcs, halandó tanító volt. Az atya rávilágított, hogy mi mégis biztosak lehetünk az egyház hitében, mert például az ilyen „unalmas” neveket felsoroló evangéliumi szakaszok garantálják, hogy hitünk történelmi tényekben gyökeredzik és nem mesékben. Ellenben a gnosztikus evangéliumok szinte teljességgel mellőzik a dátumokat, a helyeket és neveket, ezért történeti szempontból súlytalanok.

Szerdahelyi Miklós

Dániel próféta korát ismerő segítők kerestetnek

Reméljük, ez évben is csatlakoznak a scholához új tagok, hogy gazdagítsák, erősítsék közösségünket. Várjuk a gyerekeket, akik szívesen szolgálnak az oltár körül, s közben egy-kettőre megtanulják a liturgia rendjét és az egyház imádságait, a zsoltárokat. Várjuk a felnőtteket, akik szívesen énekelnek, és akik szeretnének imádkozó közösséghez tartozni. (Próbák: gyermekkar: péntek 18–18:45, felnőtt kórus: péntek 19.00–21.00)

Október 23–24-én a gyerekek ausztriai látogatására kerül sor: a grazi magyar gyülekezet most formálódó scholájának vendégei leszünk. Házigazdánk, a kórus veze-

tője Szádeczky-Kardoss Géza, egykori scholagat, aki ott folytatja felsőfokú tanulmányait.

Karácsonyra egy különleges, 12. században keletkezett liturgikus drámával készülünk, melyben Dániel próféta történetét adjuk elő a felnőtt kórus férfi szólistái és a gyermekkar közreműködésével. A nyári táborban a gyerekek már megkezdték a tanulást, sőt a statisztika szerepre is felkészültek, hiszen például a kisfiúk fogják az oroszlánsereget alakítani. A nagyszabású előadáshoz még szükségünk volna egy, a korszakot jól ismerő rendezőre, és sok segítő kézre a jelmezek és a technikai

hátter megvalósításához.

Reméljük, idén is sok szép, emlékezetes éneklésben és más programban lesz részünk. Törekszünk arra a sokszínűségre, amit a scholák számára összeállított direktorium így fogalmaz: „Dicséretes, ha a scholát az énekes szolgáltatókon és próbákon kívül más közösségi találkozások is összefűzik. Ilyenek lehetnek lelki programok (lelkigyakorlat, zárándoklat, zsolozsma), de kirándulás, baráti összejövétel is. Szeretettel törődjenek egymással, segítsék egymást, álljanak egymás mellett gondjaikban és örömeikben.”

Tőkés Tünde

Csak pénteken tudta meg, hogy – bár nem lett volna soros – vasárnap is munkába kell állnia. Társa ugyanis, aki be lett osztva, hirtelen felmondott, inkább választott egy kevésbé jól fizető, de csak a tanítási napokra szóló állást: valahol egy Pest-környéki iskolabusz vezetője lett. Kesergett egy kicsit, mert elmaradt a tervezett családi kirándulás, de tudat alatt rögtön nyugtázta is, hogy ha már így alakult, legalább lesz némi nem várt túlóra pénz, arra meg mindig szükség van. További öröm az örömben, hogy, mint legtöbbször, most is a 102-esre vezényelték. Szerette ezt a járatot. Különösen így vasárnap, amikor alig van forgalom, amikor mindenféle ügyeskedés, idegeskedés nélkül is időben odaér a Moszkva téri végállomásra, s van elég idő, hogy társaival kávéját megigya. No meg azok a kellemes utasok, ahogy kora délelőtt ünnepelő (legalábbis a hétköznapiánál csinosabb) ruhában sorba felszállnak, először a Szendrő utcai végállomáson, majd lejjebb a Mártonhegyi meg a Tornalja utcánál. Többnyire idősebb emberek, akik, miután felszálltak, odaköszönnek a már bent

Vasárnapi műszak

ülőknél, azok meg a köszönést mosolyogva viszonzják, s azonnal szóba elegyednek egymással – mintegy jelölve annak, hogy nemcsak a buszról ismerik egymást. A Szendi árok megállójába érve többségük leszáll – az idősebbeket lesegitik, s elindulnak a templom felé.

Ismerős jelenet ez számára már évek óta, mégis, többször eszébe jut, hogy mikor először konstataulta, hogy utasai jelentős részét ilyenkor a templomba járó emberek teszi ki, azonnal valami érdeklődésféle alakult ki benne irántuk. Tulajdonképpen még most sem tudja megfogalmazni, hogy miben is állt ez az érdeklődés, mi az oka annak, hogy az utastéri visszapillantó tükörben egyre gyakrabban mustrálni kezdte őket, hiszen mióta eszébe jut, természetesen vette, s nem látott benne semmi különlegességet, hogy vannak, akik vasárnaponként templomba járnak. De azt sem mondhatja el magáról, hogy az egész, úgy ahogy van, hidegen hagyta volna. Vagy két éve lehetett, mikor az egyik szép kora nyári vasárnapon, úgy június táján, mikor

az átlagnál több parkoló autó miatt amúgy is lassabban kellett mennie, tekintete a templomkertre esett: a gyerekek szaladgáltak, fára másztak, a felnőttek terített asztal mellett poharazgattak – nyilván valami nagyobb ünnep lehetett, mondta magában. De arra is pontosan visszaemlékszik: *akkor* valami megmagyarázhatatlan ok miatt (talán, hogy tovább nézelődhessen) a kelténél is lassabban kezdett el vezetni, a tér előtt a zebrát még óvatossabban közelítette meg, s szinte örült, hogy néhány másodpercig még meg is kellett állnia, hogy a templom felé haladó, gyerekkocsijával tétovázó kismamát átengedhesse. Mint *azóta* igen gyakran, most is, mikor itt a tér előtti kanyarnál ma már vagy hatodszor jár, ez az emlék, szinte tovakodóan előjön – mégsem nyugtalanította, inkább egyfajta melegség ígéretével töltötte el.

Meg is fogadta, ráveszi az aszszonyt, hogy jövő vasárnap, mikor nem lesz szolgálatban, jöjjenek el ide a gyerekekkel.

(Aki e történetet elképzelte:
Szende Ákos)

Megkezdődött a hitoktatás

A hónap folyamán sorra elkezdődnek a hittanórák a plébánián és a hozzánk tartozó öt iskolában. A plébániai hittanórák rendjét az alábbiakban közöljük, az iskolai órák időpontját és terembeosztását az iskolai hirdetőtáblákon találják meg.

A hitoktatók személyében ebben a tanévben nem történt változás. A hittankönyveket a gyerekek az órákon kapják meg.

Minden hónap első keddjén este 6 órakor hittanosainknak lesz közös szentmiséjük, vasárnap pedig a 9 órai diákmisére várjuk őket.

Plébániai hittanórák rendje

Óvodások	csütörtök 17 óra	Kertész Annamária
1–2. osztály	kedd 16.30 óra	Oláh Enikő
3. osztály	hétfő 18 óra	Lukách Krisztina
4. osztály	kedd 17.15 óra	Oláh Enikő
5. osztály	hétfő 18 óra	Lukách Krisztina
6–7. osztály	hétfő 18 óra (emeleti terem)	Dr. Gerber Alajos
Középiskolások	hétfő 19 óra (emeleti terem)	Dr. Gerber Alajos
Keresztény tanítás	kedd 18.30 óra kéthetenként	Márton atya

Újra indul a rejtvény

Az idei rejtvény témája a templom. Szándékunk, hogy a megszo-
kott, játékos, de ismereteket is
közlő formában megismertessük
és megszerettessük a templomot
mint Isten házát, természetesen,
nem feledkezve meg a magunké-
ről sem.

A feltételek változatlanok:

- kéthetenként újabb forduló
- minden korosztály részt vehet a rejtvényfejtésben
- minden segítség megengedett
- egyéni és családi megfejtéseket egyaránt elfogadunk
- a megfejtéseket az énekpróba kezdetéig lehet beadni
- jutalmazás fordulónként, a tanév végén összesített eredményhirdetés

Minden fordulóban kisorsoljuk a 2008 óta úton levő Vándorbibliát.

Várjuk a lelkes rejtvényfejtőket!

Lukách Kriszta, Török Zoli

Vendégeket várunk

Tavaly ősszel mintegy harmincan – elsősorban a hittanos családok – meglátogattuk László atyát új plébániáin. Az ottaniak olyan kedvesen, szeretettel vártak és fogadtak bennünket, hogy meghívtuk őket. Erre a vizitre október 9-én, szombaton testvér egyházköz-
ségünk, az epöli Keresztelő Szent János egyházköz-
ség hívei, család-
jai, hittanosai jönnek el hozzánk. Reggel 9 órára érkeznek és kb. 13 óráig lesznek itt, a pontos programot majd hirdetjük.

Szeretettel hívjuk és várjuk a mi plébániánk tagjait is, felnőtteket, gyerekeket, családokat ismerkedésre, beszélgetésre, közös játéokra.

A vendéglátáshoz süteményeket szívesen fogadunk.

Don Bosco útra kel

Az idén induló Bosco Szent János-kollégium októbertől szeretettel várja mindazokat, akik már voltak elsőáldozók vagy ebben a tanévben készülnek rá, és szívesen teljesítenének szolgálatot az oltár körül.

Jelentkezni lehet a sekrestyében a jelentkezési lap kitöltésével, vagy a vezetőknél:

Hernády Orsolya:

30/469-2008,

hhorsi2@gmail.com

Seidl Krisztián:

20/970-9947,

pockompocka@gmail.com

Szabó Péter:

30/812-5054,

bosspeti@gmail.com

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente ötször: adventre, nagyböjtre, húsvétra, Te Deumra és Veni Sanctéra

XIII. évfolyam, 5. szám 2010. Veni Sancte. Lapunk megjelenését a XII. kerületi önkormányzat támogatja.

Szerkesztő: Szerdahelyi Csongor, főmunkatárs: Lukách Krisztina, korrektor: Rochlitz Bernadett, tördelő: Babics Balázs

felsokrisztina@felsokrisztina.net – www.felsokrisztina.net